

ENTREVISTA

MARÍA-PAZ LÓPEZ
Barcelona

Un dels llibres de no-ficció més venuts el dia de Sant Jordi ha estat *De Benedicto a Francisco. Una crònica vaticana* (ed. Fragmenta), del periodista Arturo San Agustín. En ell relata el procés que va des de la renúncia de Benet XVI al papat, el passat 11 de febrer, a l'elecció de Francesc, el 13 de març, enriquit amb antecedents, clarobscur i romana lluminositat. Es nota que San Agustín es troba a gust en el periodisme de religió fet llibre.

A llibre conclòs, què l'ha sorprès més del que ha vist fins ara en el nou Papa?

Tinc un desavantatge, o un avantatge, segons es miri, i és que el vaig conèixer fa ja alguns anys quan era cardenal a l'Argentina, en plena crisi del *corralito*, durant un tedèum. Li vaig demanar una entrevista, em va dir que esperés cinc o sis dies, però vaig haver de tornar a Barcelona, i no va poder ser. A Roma per al conclave, la meua sorpresa va ser quan vaig veure que apareixia al balcó, però quan ja el vaig identificar, vaig pensar que ja no m'estranyaria res del que fes. Francesc no és cap ingenu. Amics seus argentins a qui vaig conèixer diuen que és un home honest, decidit, valent, però que no improvisa. A més, sap comunicar. A mi no m'ha sorprès el comportament que ha mostrat fins ara. No ha fet encara res extraordinari, però sembla que ho hagi canviat tot.

Bé, però nomenar un consell de vuit cardenals de tots els continents per reformar la cúria romana sí que és nou; augura reformes.

Sí, i tant, això sí. Però el que vull dir és que quan un és un líder, encara que no faci res nou, la gent percep que ja ha fet coses noves. I dóna a entendre que les farà. Com dic, em va sorprendre l'elecció, però no em sorprèn en absolut res del que fa.

Els dies entorn del conclave van ser certament apassionants. Aquells dies l'Església catòlica va saber comunicar, sobretot en televisió, tota la seva riquesa litúrgica. Jo crec que sí, metafòricament parlant, el concili Vaticà II va deixar l'orgue per utilitzar la guitarra, seria poc beneficiós per a l'Església catòlica insistir en això; tampoc crec que el papa Francesc ho faci. Per a la litúrgia –que és important, encara que no essencial–, utilitzar la guitarra en comptes de l'orgue a les cerimò-

“En l'essencial, Francesc pensa com Benet”

Arturo San Agustín, autor de ‘De Benedicto a Francisco. Una crònica vaticana’

ANA JIMÉNEZ

El periodista i publicitari barceloní Arturo San Agustín, fotografiat a la seva ciutat

nies va ser un empobriment. La litúrgia no és essencial, però les formes ajuden. Això, Benet XVI ho va cuidar molt.

El llibre no és sobre Francesc en si, sinó sobre el procés que condueix a ell. S'angoixava vostè durant la redacció perquè aquest procés era en curs, quan no se sabia qui seria l'elegit?

Aquest era el repte; per això és realment una crònica. He intentat ser honest amb totes les cròniques; les feia dia a dia, vivia pendent de la dada, em posava nerviós no tenir totes les dades que jo hagués volgut tenir en cada moment... I penso que el que està passant ara, o el que la gent creu que està passant, no hauria estat mai possible sense l'actitud de Benet XVI. I crec que Benet XVI continua sent aquí el gran desconegut; és un home que ha interessat agnòstics i ateus, precisament perquè és un home culte. Benet XVI és el Papa que a mi més m'ha interessat, l'únic que he llegit amb intensitat, ja quan

PERFIL

Defensor de la religió en premsa

■ El periodista Arturo San Agustín (Barcelona, 1949) reclama que “el tema de la religió s'accepti i s'entengui en premsa i en societat a Espanya i a Catalunya com es fa en altres latituds; la religió forma part de la nostra cultura, però aquí hi ha un anticlericalisme moltes vegades ignorant. Això no vol dir que es combregui amb tot el que digui l'Església catòlica”. San Agustín ha escrit dos llibres més d'aquest caire: *Un perro verde entre los jóvenes del Papa* i *En Tarso ya no suenan las campanas*.

era cardenal. I en el nou papa Francesc hi ha molts aspectes que són molt poc coneguts. Per exemple, en ser jesuïta, alguns afirmen que la seva elecció és un revés per als moviments eclesials, per a l'Opus Dei. Però no estan ben informats, perquè en els seus moments de més solitud a l'Argentina, aquest home va trobar en l'Opus Dei l'afecte que potser no tenia entre els seus.

Al llibre vostè cita periodistes que tenen relació amb Roma, i reproduïx fragments de cròniques o de converses. Èrem allà 5.600 periodistes. Com ha participat la premsa en el conclave?

Encara que és més coses, d'alguna manera aquest llibre és també un homenatge al periodisme. És una companya nostra, una periodista, la primera que s'assabenta que el papa dimiteix, Giovanna Chirri, de l'agència Ansa. El periodisme hi era present. Els periodistes vam formar part de tot aquest procés.

De fet, recorre vostè molt a l'entrevista, al diàleg. És per la seva trajectòria professional com a entrevistador, o perquè amb aquest format s'explica millor un procés com aquest?

Jo crec que un periodista no és aquell que sap alguna cosa, sinó aquell que sap qui són els que saben alguna cosa, i els ho va a preguntar. Tinc la sort de tenir amics al Vaticà, amics comuns, i he pogut tenir accés a gent privilegiada, informativament parlant. I crec que el més honest era reflectir que vaig anar-hi a preguntar, a orientar-me, a saber més... i el format de l'entrevista és el natural en aquests casos; posar les informacions en boca de

EL CARDENAL JESUÏTA

“En dies de solitud a l'Argentina, va trobar en l'Opus Dei l'afecte que no tenia dels seus”

RISC D'EXCESSOS

“Hi ha una eufòria mediàtica amb aquest Papa, perquè dóna joc, genera anècdotes”

qui te les ha explicat. No és perquè jo hagi fet entrevistes abans; és perquè és el natural.

Com serà la crònica del pontificat de Bergoglio que ens tocarà escriure o transmetre? La preveu plena d'incidències, ens sorprendrà sovint?

Crec que el que pot passar d'ara endavant és una cosa que a vostè no la sorprendrà. Quan Francesc prengui més decisions i amb més freqüència, quan nomeni un nou secretari d'Estat, pot ser que alguns col·legues de professió, que no dominen el tema de la religió i del Vaticà, se sorprenduin en descobrir que en l'essencial Francesc pensa com Benet XVI. Ara hi ha eufòria mediàtica amb aquest Papa, perquè dóna joc, produeix anècdotes... i pot ser un suflé que baixi i defraudi alguna gent. Aquest home és el que és: un home atent a la pobresa, valent, un jesuïta, un home que viu al límit, un solitari. Però en els temes importants no hi haurà variació. Intueixo que potser hi pot haver alguna sorpresa en l'assumpte dels catòlics divorciats. Però si en el futur hi ha persones defraudades, no serà per culpa del Papa, sinó per desinformació. Perquè, insisteixo: en el bàsic, no canviarà.●

**PARTIT DE LLIGA
FC BARCELONA
BETIS**

**DIUMENGE, 5 DE MAIG,
A LES 20 h.**

AMB JOAN MARIA POU

**Segueix el partit a rac1.cat
i a @futbolrac1**

EL BARÇA JUGA A RAC1

**FOT-LI,
POU!!!**

RAC1

TOTS SOM 1

